

[Statsministeren.]

ansatte, lagt forslag frem, som vi er rede til at forhandle om den konkrete udformning af, og vi har opfordret LO og Arbejdsgiverforeningen til selv at forhandle problemerne. Det betyder naturligvis, at regeringen ikke har stillet noget kompromisløst op, for så var det jo ikke et forhandlingsoplæg. Vi er indstillet på at ville diskutere og måske i givet fald acceptere andre former end dem, vi har foreslået over for tjenestemændene og andre offentligt ansatte. Jeg har også en forestilling om, at det skulle være muligt for LO og Arbejdsgiverforeningen selv at finde frem til en løsning, der måske i sin form afviger fra det, vi har lagt frem fra regeringens side.

Det afgørende for regeringen er, at der findes en løsning, der sikrer en udvikling i pengeindkomsterne, der svarer til produktivitetstigningen. Nu er det fremgået med ønskelig tydelighed, både af hr. Erling Dinesens og andres indlæg, at man ikke kan lide, at vi siger, at man skal holde sig inden for produktivitetstigningen. Det er derimod ikke, når man skal bedømme den saglige baggrund for det, særlig let at forstå, hvorfor man afviser det. Jeg har benyttet den ret lange pause, formanden var så venlig at bevilge os, til endnu en gang at se på udviklingen, og det, jeg kunne nå i en fart, var at undersøge, hvordan udviklingen i Danmark har været fra 1962 til 1969, altså dog ikke nogen helt kort periode. I denne periode har vi haft en produktionsstigning på gennemsnitlig 4,2 pct. årlig. Vi har haft en timelønsstigning på 10,4 pct. Vi har haft prisstigninger på 6,2 pct. Hvis jeg på grund af den hurtige matematiske beregning, jeg har forsøgt, må tage det forbehold, at der kan være småfejl — jeg tror i øvrigt ikke, der er det — viser dette dog det meget interessante, at prisstigningerne på 6,2 pct. nøjagtig svarer til stigningen i timelønnen ud over det, produktivitetstigningen betinger. De 6,2 pct. viser sig med andre ord at være værdiløse for lønmodtagerne, medmindre man regner det for en værdi i sig selv at have flere penge, som er mindre værd. Men når det nu over så lang en periode som 7 år forholder sig sådan, at den del, man har fået i pengeindkomststigning ud over produktionsstigningen, er indhentet af prisstigninger, hvad er det så, der sagligt får oppositio-

nen til at slås for dette som noget værdifuldt i sig selv, noget værdifuldt for lønmodtagerne? Man ved jo, at det ikke er værdifuldt for lønmodtagerne. Hvorfor forsøger man ikke at stille noget konstruktivt op, idet man siger: jo; på ét punkt har regeringen i hvert fald ret: det er ikke værdifuldt. Så kan det være, at den løsning, vi har anbefalt, ikke duer; men så kom dog for søren selv — undskyld — så kom dog selv med et modforslag. Det synes jeg var ønskeligt.

Må jeg komme ind på nogle enkeltheder i hr. Erling Dinesens tale. Skal vi fastholde lønnævnet? Vel, efter min opfattelse — det ved hr. Erling Dinesen, det har jeg sagt til ham — er man igen ude på det agitatoriske overdrev, når det nu også skal kaldes voldgift. Så snart noget har med lønninger at gøre og man nævner ordet „nævn“, så er det voldgift. Forholdet er det, at dette er et oplæg over for de statsansatte. Her er situationen i øjeblikket den, at hvis der ikke er enighed mellem regeringen og de offentligt ansatte som forhandlingsparter, skal sagen afgøres her i folketinget, og derfor mente vi oprigtigt, at det var et tilbud i stedet at lade et paritetisk nævn se på det. Lønningsministeren har sagt, og jeg vil gerne endosere den udtalelse: ja men hvis man hellere vil have den hidtidige form, at det afgøres i folketinget, så bliver det ikke noget kardinalpunkt.

Hr. Erling Dinesen spurgte: vil pristalsordningen for sociale pensioner blive opretholdt? Vi har meddelt, at tjenestemandspensionerne fortsat vil være pristalsreguleret, og det må selvfølgelig også gælde for andre pensioner, hvor det i forvejen er sådan.

Jeg har svaret på spørgsmålet om udbyttebegrænsning, skærpelse af kapitalvindingskatten og revision af afskrivningsreglerne, og jeg har også svaret på, at vi stiler imod en forhandlingsløsning.

Når hr. Erling Dinesen nu hævder, at det private arbejdsmarked ved alle de overenskomstforhandlinger, man kan se tilbage på, har taget samfundsøkonomiske hensyn, vil jeg gerne her erklære mig enig med ham. Men det er lige så rigtigt, at det ikke har holdt. Da man for 2 år siden førte overenskomstforhandlinger, gik forhandlingerne i sig selv ud på, at man skulle have indkomststigninger af en størrelse på omkring 5 pct.